

EIR

Kina og Rusland søger at genoplive ånden fra FN's grundlæggelse

Søndag, den 1. marts 2015 – FN's Sikkerhedsråd trådte sammen til et særligt møde den 23. februar på foranledning af dets kinesiske formand for at diskutere »Bevarelse af international fred og sikkerhed: Genbekræft en stærk forpligtelse over for formålene i FN's Charter«. FN fejrer sit 70-års jubilæum i år. Repræsentanter for 80 nationer deltog, og de talte hver i fem minutter om det fremlagte spørgsmål.

Disse formål, som for en stor del udformedes efter den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelts vision, og som første gang erklæredes i Det atlantiske Charter af 1942 (se bilag), defineres som følger i FN's Charter:

»Formålene med De forenede Nationer er:

At bevare international fred og sikkerhed, og til dette formål: at tage faktiske, kollektive forholdsregler til at forebygge og fjerne trusler mod freden, og til at undertrykke aggressive handlinger eller andre brud på freden, og, gennem fredelige midler og i overensstemmelse med retfærdighed og international lov, at frembringe forandring til det bedre eller afgøre internationale uoverens-

stemmelser eller situationer, der kunne føre til brud på freden;

»At udvikle venskabelige relationer blandt nationer, baseret på respekten for lige rettigheder og folkenes selvbestemmelse, og at tage andre passende forholdsregler for at styrke universel fred;

»At opnå internationalt samarbejde i løsningen af internationale problemer af økonomisk, social, kulturel eller humanitær karakter, og ved promovering og opmuntring af respekt for menneskerettigheder og de fundamentale friheder for alle, uden forskel mht. race, køn, sprog eller religion; og

»At være et center for harmonisering af nationers handlinger for opnåelse af disse fælles mål«.

At disse mål ikke er blevet overholdt er åbenlyst. Men deles de i det hele taget af de førende nationer i Sikkerhedsrådet? Debatten frembragte i rådet konflikten mellem dem, der var fortalere for krig mod suveræne stater som et middel til at »løse uoverensstemmelser«, og dem, der insisterede på samarbejde mellem alle nationer, uanset størrelse, som ligeværdige. Udfaldet kunne meget vel blive afgørende for hele menneskehedens skæbne.

Kina imod ensidighed

Efter en kort åbningstale af FN's generalsekretær Ban Ki-moon, der erklærede, at »suverænitet er fortsat klippegrunden for den internationale orden«, men at den ikke burde anses for at være »en mur eller et skjold«, gik den kinesiske udenrigsminister Wang Yi på talerstolen.

Wang påberåbte sig jubilæet for sejren over fascismen, der også fandt sted for 70 år siden, og betydningsfuldheden af FN's Charter i forsøget på at skabe fred i dens kølvand. Han sigtede især til visse nationers tendens til at handle ensidigt – som USA har gjort i et stigende antal tilfælde i løbet af de seneste årtier.

Wang Yi, Kinas udenrigsminister og præsident for FN's Sikkerhedsråd for februar, præsiderer over en åben debat i Sikkerhedsrådet om international fred og sikkerhed i FN's hovedkvarter i New York, 23. feb. 2015.

»Efter Kinas mening er enhver ensidig handling, der omgår Sikkerhedsrådet, ulovlig og illegitim. Sikkerhedsrådet må tage flere forebyggende forholdsregler for at forhindre konflikt og handle i tide for at standse krigshandlinger for at genoprette fred og fremme genopbygning så hurtigt som muligt.«

Xinhua rapporterede: »Wang sagde, Kina opfordrer alle lande, de store lande især, til at fremskynde bevidstheden om samarbejde og forlade konfrontationens tankegang og arbejde hårdt på at løse væsentlige problemer, der hæmmer verdensfreden og regional udvikling, gennem drøftelser«. Wang fortsatte, »Den gamle tankegang med konfrontation bør kastes bort, og drøftelse og samarbejde mellem parterne bør opmuntres, hvis vi skal håndtere de store spørgsmål, der har indflydelse på verdensfreden og regional fred og udvikling.«

Wang påpegede, at intet land har ret til at gennemtvinge sin vilje over andre eller vælte andre landes legitime regeringer. »Vi bør sikre, at retfærdighed, ikke eneherskedsregime, hersker i verden«, sagde han. *BRICSpost* bemærkede i dag, med en underdrivelse, at Wangs pointe var en »åbenlys skose til USA«.

Wang sagde: »Vi bør samarbejde med hinanden ud fra en win-win-fremgangsmåde, ikke en nulsums-fremgangsmåde. Vi opfordrer alle lande til at komme sammen og dele rettigheder og forpligtelser og opretholde retfærdighed under forfølgelsen af interesser.«

Rusland anslår samme tema

Den russiske udenrigsminister var den næste taler, og han understregede, at FN's Charter var en »vital kilde til international lov« og havde etableret et system, der, på trods af den kolde krig, »formulerede hovedelementerne i en polycentrisk verdensorden«.

Dette er nu gentagne gange blevet overtrådt, fortsatte han og nævnte »bombningen af Serbien, besættelsen af Irak, under åbenlyst falske påskud«, »såvel som grov manipulation af FN's Sikkerhedsråds mandat, som resulterede i ødelæggelse og kaos i Libyen.«

Alt dette er konsekvenserne af »forsøg på at hævde dominans i globale anliggender og kontrollere alle, alle steder, samt den ensidige anvendelse af militærmagt i forfølgelsen af selviske interesser«, tilføjede han.

»Under forfølgelsen af illusionen om global dominans bruger man en vifte af rådne metoder, såsom et intenst pres på suveræne stater, og forsøg på at påtvinge dem fremmede politiske, økonomiske og ideologiske beslutninger og standarder. For dem, der ikke indordner sig, er der teknikker til anstiftelse af interne uroligheder og operationer til regimeskift. Et sådant tilfælde er den åbenlyse opmuntring af det forfatningsstridige statskup i Ukraine for et år siden.«

Han angreb gennemførelsen af ensidige sanktioner, uden om Sikkerhedsrådet, endnu en overlagt ødelæggelse af selve formålet med FN.

Lavrov sagde: »Dette spørgsmål, der er bragt frem til diskussion, er en hastesag: På tærsklen til FN's 70-års fødselsdag giver det os mulighed for kritisk at vurdere de internationale relationers tilstand og diskutere, på hvilke måder akkumulerede systemiske problemer kan overvindes ... Vi mener, at det er nødvendigt omgående at tage afgørende forholdsregler for at afvise dobbelte standarder inden for verdenspolitik, atter gøre Sikkerhedsrådets rolle den, at være en førende institution for kollektive fremgangsmåder, der beror på respekt for den kulturelle og samfundsmæssige forskellighed i den moderne verden, samt demokratiseringen af internationale relationer.«

Anti-suverænitet- og krigspartiet

Flere nationer, inklusive flere tidligere Sovjetrepublikker og nationer under det britiske Commonwealth, modsagde russerne og fordømte dem ved navns nævnelse og insisterede, i nogle tilfælde, på militær intervention for at beskytte »menneskerettigheder«.

Mest rabiater i denne retning var præsident Obamas FN-ambassadør, Samantha Power, der opfordrede til at foretage ændringer i FN for at gøre en ende på de sidste levn af garantierne for suveræne rettigheder i FN's Charter, selv, mens hun løj om, at Rusland måtte fordømmes og imødegås for et angiveligt brud på Ukraines suverænitet! FN måtte støtte USA, sagde hun, i sin krigsførelse mod Syrien, som hun anklagede for tortur, mord, tvungen hungersnød og andre afskyelige forbrydelser – uden at nævne det mindste om den af USA støttede opstand i Syrien, der rent faktisk fostrede og bevæbnede ISIS- og al-Nusra-terroroperationerne. FN's »manglende handling« i Syrien har »svigtet befolkningen«, bragede hun.

Mens hun fordømte Sudan og Nordkorea, fokuserede hun på Rusland for at »vifte med FN's Charter« i Ukraine og krævede, at FN »finder en bedre måde« at imødegå Moskva. Power sagde, at nogle mennesker argumenterer med, at menneskerettigheder ikke har forbindelse til spørgsmålene om fred og sikkerhed, og således ikke berettiger til militær intervention mod en suveræn stat. For Power, og Blair-isterne, hvis filosofi hun deler, er økonomisk fremskridt skilt fra »menneskerettigheder«, og krig vil bringe fred. Skygger af Orwells 1984.

Power fordømte endda den kendsgerning, at »50 lande har begrænset NGO'ers rettigheder i løbet af de seneste to år« - og antydte hermed, at dette kvalificerede disse misdædere til en militær intervention.

Den britiske ambassadør Mark Llyall Grant støttede powers imperialistiske skvalder og tilføjede, at overtrædelser af menneskerettigheder er »et tidligt tegn på kommende konflikter«, og at FN således må vedtage en ny anskuelse mht. sikkerhed og anse overtrædelser af menneskerettigheder som retfærdiggørelse for militær intervention.

Den spanske ambassadør, Róman Oyarzun, føjede en ny drejning til og indikerede, at hans land havde introduceret et forslag om at ændre Charteret, der skulle forhindre anvendelsen af veto af de Permanente Fem – USA, Storbritannien, Frankrig, Rusland og Kina – »i tilfælde, hvor man har bevist grusomheder«. Bevist af hvem?

Denne artikel bragtes første gang i EIR, 6. marts 2015. Artiklen har ikke tidligere været oversat til dansk.

BILAG:

Præsident Franklin D. Roosevelt (forrest t.v.), siddende ved siden af premierminister Winston Churchill, ombord på HMS Prince of Wales under Konferencen om det Atlantiske Charter. Charteret, eller Frihedsbrevet, satte retningslinjerne for det, der senere skulle blive til De forenede Nationer.

Dokumentation Det atlantiske frihedsbrev

Det atlantiske Frihedsbrevs officielle tekst, underskrevet af præsident Franklin D. Roosevelt og premierminister Winston Churchill den 14. august 1941 om bord på et skib i Placentia Bay, Newfoundland.

USA's præsident og premierministeren hr. Churchill, der repræsenterer Hendes Majestæts regering i Det forenede Kongerige, og som mødtes, finder det rigtigt at bekendtgøre bestemte fælles principper for deres respektive landes nationale politik, på hvilke principper de baserer deres håb om en bedre fremtid for verden.

1. Deres lande søger ingen udvidelse af deres størrelse, territorielt eller på anden vis.

2. De nærer intet ønske om at se territoriale ændringer, der ikke er i overensstemmelse med de berørte befolkningers frit udtrykte ønsker.

3. De respekterer alle folkeslags ret til at vælge den form for regering, under hvilken de vil leve; og de ønsker at se suveræne rettigheder og selvbestemmelse genoprettet for dem, der gennem tvang er blevet berøvet dette.

4. De vil, med behørig respekt over for deres eksisterende forpligtelser, bestræbe sig på at fremme, at alle stater, store som små, sejrherre eller besejret, kan glæde sig ved, på lige fod, at have adgang til handel og til verdens råmaterialer, som de behøver for deres økonomiske fremgang.

5. De ønsker at frembringe det mest fuldstændige samarbejde mellem alle nationer i det økonomiske felt, med det mål at sikre for alle forbedrede standarder for arbejdskraften, økonomisk fremgang og social sikkerhed.

6. Efter den endelige tilintetgørelse af nazistisk tyranni, håber de at se en fred etableret, der vil give alle nationer midlerne til at leve i tryghed inden for deres egne grænser, og som vil give forsikring om, at alle menneskene i alle landene kan udleve deres liv i frihed fra frygt og nød.

7. En sådan fred bør gøre det muligt for alle mennesker at rejse over alle de store have og oceaner uden hindringer.

8. De er overbeviste om, at alle verdens nationer, både af realistiske og af spirituelle grunde, må komme frem til at forlade anvendelsen af magt. Eftersom ingen fremtidig fred kan opretholdes, såfremt land-, flåde- eller luftvåben fortsat bruges af nationer, der truer, eller kunne true, med aggression uden for deres grænser, mener de, i afventning af etableringen af et bredere og permanent system for almen sikkerhed, at afvæbningen af sådanne nationer er afgørende. De vil ligeledes fremhjelpe og opmuntre til alle andre praktiske forholdsregler, der vil lette fredselskende folkeslag for våbnenes knusende byrde.